

“Sequentia“ XVI

Cada cop m'acosto
més a Tu. I em sento
cada cop més lluny
del teu ull lluminós.
No sé a quants anys
està la teva llum,
estel obscur encara
mentre no es cloguin
els meus ulls. Sento
que el foc tenebrós
encalça els meus anys,
que s'escurcen a mesura
que avanço vers l'alba.
Albiro la cruïlla
on s'ha d'ajeure el meu arbre
estellat sota el llos
de la destrat fatídica.
Despullat, de tantes tardors,
sento l'últim fred
que em glaça la saba.
Es fa tard, i el camí
polsós i sec m'asseca els llavis
que no saben cridar
demanant la teva aigua
tan profunda i tan alta...

“Sequentia“ XIX

M'h epalpat els meus ulls
i he pres la mida
dels ossos del redós.
I llavors m'he mirat sense ulls,
sense carn al meu cap,
sense carn a tot el meu cos.
I no he pogut plorar
per les meves despulles
corcades ja.
I m'he sentit irremeiablement
estèril
sense membres de carn;
esquelet sense nom ni fesomia única,
igual a tots **els altres**,
sense camins sota els peus,
aturat per sempre més.
He obert els ulls
i he vist quant de dolor
amaga la fèrtil terra,
dissimulat per les flors
i pels arbres.
I he caminat enllà,
temorós d'arribar
al final del camí,
i sentir que s'acaba la terra
per sempre...

“Sequentia“ XVIII

Vosaltres que sou al Casal de la llum,
mireu el meu destí
entre l'escletxa del somni.
Em coneixeu,
i jo us vaig estimar.
No em deixeu ara
que la fosca es fa densa...
Sabeu quantes vegades
vaig suplicar el senyal
de les vostres mans netes.
No puc collir cap pedra
del meu camí,
i només l'antic arbre
em dóna el fruit vedat.
No vull llençar cap pedra;
i m'espero a l'espona,
suplicant el senyal
de la rosa dels vents
sagnant sobre l'abisme...

“Sequentia“ XVII

“Perquè ets tebi,
i no ets ni fred ni calent,
estic a punt de vomitar-te per la meva boca”
(Apocalipsi, 3-16)

De vegades vinc al teu Casal,
perquè tinc por de la segona mort.
Oh Pare meu!, jo només sé que sóc mortal;
però no sé resar al teu hort
sota l'antiga ombra de les oliveres,
i m'adormo com un gos perdut.
Quin somni se m'ha endut
que m'ha emboirat les dreces
que jo sabia entre aquest bosc infame?
Ara m'he quedat dins de la foscor
freda, tan lluny de la flama
que escalfa i il·lumina la dolor.
Sé que Tu vius al Santuari;
però el seu sostre em sembla un gran sudari
ple de cadàvers i de plors.
Em sento estrany en el teu clos,
i tot amor ja se m'ha fet indòmit.
Quin fàstic et dec fer per fer-te vòmit!...